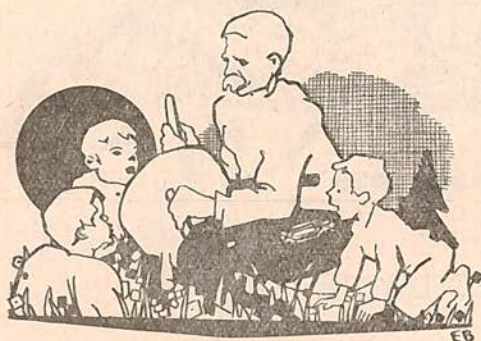

СТАРИЯТЪ ВОДЕНИЧАРЪ

Слънцето се наклони на западъ. Ще зайде. Отъ тамъ изпъплиха тънки, дълги, черни облачета, прилични на дълбоки бръчки по челото на старецъ. Следъ тѣхъ се изстѣпи голѣмъ тъменъ облакъ. Той подкара дребнитѣ облачета предъ себе си, сѣщо ка-

то овчаръ, намѣтнатъ съ черъ ямурлукъ, следъ прѣснато на паша стадо.

Тихо е. По върбалака край воденичката подскачатъ и цвѣрчатъ немирни врабчета. Кречеталото на воденичката пѣе. Предъ воденичката, върху старъ изтърканъ водениченъ камъкъ е седналъ дѣдо Цанко воденичаря, цѣлъ побѣлѣлъ отъ брашно. Поправя той ручилото на гайдата си. До него насѣдали зяпатъ го селски децурлига.

Повѣя горнякътъ. Слънцето се затули задъ облацитѣ и сбагри съ златисто-червенъ цвѣтъ краищата имъ.

— Хайде, деца, мръква се вече. Вървете си. Не ще стане гайдата. Пискуня е повреденъ, а този, що правѣхъ, се счупи. Утре, ако рече дѣдо Господъ, ще я направя и ще ви посвирия — думаше воденичарьтъ.

Децата се юрнаха къмъ селото и се изгубиха изъ върбалака. Стариятъ воденичаръ влѣзе въ воденичката, кждето се домилаше житото. Той постоя малко до като се свърши житото въ коша, взе голѣмия върбовъ колъ и го втична между спицитѣ на колелото. Камъкътъ спрѣ и кречеталото млъкна. Дѣдо Цанко събра брашното въ козления човалъ и влѣзе въ одеята. Запали почернялото газениче и седна на одърчето си.

— Тази вечеръ не ще има мливари, — си мислѣше той, — царевицата на Геца ще смеля утре. — Бръкна въ пояса, извади орѣховата си луличка, напълни я, запали я и се замисли.